

ročník 2015

SENICE NA HANÉ

FARNÍ LIST

ŘÍMSKOKATOLICKÉ FARNOSTI

měsíc únor

Milí farníci,

Popeleční středou 18. února začne svatá doba postní, kterou se budeme připravovat na největší křesťanské svátky - Velikonoce. S velkým předstihem, už v říjnu loňského roku, zveřejnil papež František poselství k této postní době. Několik myšlenek z tohoto poselství bych vám rád sdělil:

Postní doba má být časem obnovy. Bůh po nás nepožaduje nic, co by nám dříve nedaroval. „Milujeme Boha, protože On napřed miloval nás“ (1Jan 4,19). Stává se však, že pokud se máme dobře a cítíme se pohodově, zapomínáme na druhé (což Bůh Otec nikdy nedělá). Tento sobecký a lhostejný postoj dnes dosáhl světových rozměrů natolik, že lze mluvit o globalizované lhostejnosti. Lhostejnost vůči bližnímu a Bohu je reálným pokušením také pro křesťany.

Nesmíme upadnout do lhostejnosti. V těle církve není místo pro lhostejnost, která se tak často zmocňuje našich srdcí. Jak bych si přál, aby se naše společenství stala ostrůvkem milosrdenství v moři lhostejnosti. Církev svým učením a svým svědectvím přináší Boží lásku, která zlomila smrtící uzavřenost do vlastního já. Je však možné svědčit pouze o tom, co jsme sami zažili. Umývat nohy druhým může pouze ten, komu nejprve umyl nohy Kristus. Pouze takový člověk může sloužit druhým. Postní doba je příhodná k tomu, abychom si dali posloužit od Krista a tím se mu připodobňovali.

Svatý otec radí ke třem postojům: za prvé, k modlitbě ve společenství s pozemskou a nebeskou církví, a za druhé ke konkrétním gestům lásky. A konečně, jak doplňuje za třetí, pro nás utrpení druhých lidí znamená výzvu k obrácení. Jestliže totiž budeme pokorně prosit o Boží milost a přijmeme omezenost vlastních možností, posílíme svou důvěru v nekonečné možnosti Boží lásky. A budeme moci odolávat ďábelskému pokušení, které nás utvrzuje v tom, že můžeme spásit sebe i svět.

Prožijeme postní dobu jako formaci srdce. Milosrdné srdce není slabé. Kdo chce být milosrdný, potřebuje srdce silné a pevné, uzavřené pokušiteli, avšak otevřené Bohu. Z toho důvodu se o letošním postu modleme: „Přetvoř naše srdce podle Srdce svého.“

Tolik papež František ve svém poselství. Záleží na nás, jak dobu postní prožijeme. Bylo by však dobré nechat se inspirovat slovy Svatého otce. Připomenu tři postoje, ke kterým radí: modlitba, konkrétní gesta lásky (např. postní almužna), obrácení.

sv. Matouš

Hledáme osobnost farnosti

Další osobností farnosti, kterou vám chci představit, je žena. Někteří ji znáte už od malička, protože v naší farnosti působí už pěknou řádku let. Zastává roli maminky, sestry, vedoucí sboru, je členkou ekonomické rady i zastupitelstva, pořádá tábory pro děti a její povolání je projektová manažerka ve své firmě. Nejednou vypomohla naší farnosti sehnat nemalé finance na opravu fary a nyní i na opravu varhan. Prozradím na ni ještě, že díky ní náš sbor dostal šanci si zazpívat se sbory z Jesenicka. A vy, kteří jste byli na letošním novoročním koncertě, jste mohli slyšet i vidět, jak to dopadlo a jestli se koncert vydařil.

Jak ses dostala ke zpívání v kostele? A od kdy zpíváš?

Ke zpívání v kostele mě dovedl náš bývalý farář a děkan P. Alois Novák. Když mi bylo asi 10 let, pozval mě a moji starší sestru jednoho dne na faru. Nad hrnkem dobrého čaje se nás zeptal, jestli bychom chtěly zpívat žalmy. Souhlasily jsme a začaly jsme docházet za otcem děkanem, který nás všemu naučil. O několik let později, s příchodem otce Františka Bůžka, jsme založili v naší farnosti scholu. Po nějaké době mě oslovil náš tehdejší varhaník pan Směták s prosbou o výpomoc se sborem. Protože se mi v tu dobu zrovna narodily dvě děti a scholu vedl pan Coufal, souhlasila jsem.

Určitě je nějaká skladba, která ti hodně přirostla k srdci, prozradíš nám ji?

To je velmi těžká otázka, protože skladeb, které mám opravdu moc ráda, je hned několik. Nedokáži asi vybrat tu úplně nej. Všechny skladby jsou krásné, když jsou zazpívány od srdce. Ale k těm, které mám opravdu moc ráda, patří „Nikdy nekončící milost“ a „Akathist“.

Jaké máš koníčky?

Koníčků mám hodně – na prvním místě jsou to moje dvě děti, práce v našem občanském sdružení Aktiv+, zpívání, tancování, společné akce s přáteli...

Podle čeho vybíráš písničky ke mši?

Podle liturgických textů, které k příslušné mši svaté patří. Vždy se seznámím se čtením a podle toho se snažím vybrat písničku tak, aby doplnila a zopakovala ty nejdůležitější myšlenky a poselství, které bychom si měli ze mše svaté odnést domů.

Můžeš nám trochu přiblížit, co vlastně obnáší tvé povolání projektové manažerky?

Má práce vlastně spočívá v získávání finančních prostředků (dotací) na nejrůznější projekty (vybudování silnic, hotelů, penzionů, charitních zařízení, nemocnic...) a řízení těchto projektů až do doby, kdy budou všechny práce a finanční záležitosti ukončeny.

Která doba je ti bližší velikonoční nebo vánoční a proč?

Asi velikonoční. Jednou jsem slyšela velmi moudrou větu: „Co by byly Vánoce bez Velikonoc“?

Když se řeknou Velikonoce, co se ti vybaví? Někjaký zážitek z mládí?

Agapé, adorace Velkého pátku, vigilie na Bílou sobotu... je toho hodně. Zážitek z mládí? Bylo to na Velikonoční pondělí. Spěchala jsem tehdy se svojí mladší sestrou na mši svatou, když tu z ničeho nic se na nás zpoza domu vyřítil můj spolužák, který nás od hlavy k patě polil vodou z kbelíku... Musely jsme se rychle vrátit domů a utíkat do kostela... to byla panečku rozcvicka.

Máš nějaké nesplněné přání? Třeba nějaké místo, kam by ses chtěla podívat?

Myslím si, že každý v sobě nějaké přání má. I já – ale nezlobte se, to vám neprozradím. Chtěla bych se podívat na Šumavu a do Egypta.

Budeme ti držet palce, ať se ti to splní a přejeme ti hodně zdraví, elánu a spoustu nápadů pro tvou práci ve farnosti i v životě. Děkuji za rozhovor.

Poznali jste, milí čtenáři, o koho jde?

Vendula Koupilová

Rok zasvěceného života – řehole

Je zajímavé, jak si lidé spojují slovní pojmy s nejrůznějšími významy. Například, řekneme-li o někom, že činnost, kterou vykonává je řeholí (byť by ta činnost byla pro dotyčného náplní života a radostí), začneme vnímat onoho člověka jako někoho, kdo se musí velmi obětovat, a kdo se dobrovolně zříká svobody a radostí života. Ovšem otázkou je, co si pod pojmem svoboda a radosti života představujeme (nesmíme zaměnit svobodu za neomezené, třeba i protiprávní jednání bez následků – čímž se dnes možná mladá generace často hájí). Pojem řehole si spojíme s něčím svazujícím, nepříjemným, s něčím, co nám život neulehčuje, ale naopak komplikuje. Jenže tato představa je jen z části reálná. Naštěstí jsme každý jiný a jdeme každý jinou životní cestou. Konec konců i rodičovské povinnosti jsou jistou řeholí. Přesný význam slova: Řehole (z latinského regula, pravidlo) je písemně

formulovaný návod a souhrn pravidel, jimiž se řídí činnost řádu a život jeho členů. V přeneseném slova smyslu znamená činnost, která na člověka klade velké nároky (zdroj: Wikipedie)

Rok zasvěceného života je letos příležitostí pro nás všechny, na chvíli se zastavit a zamyslet se, čím jsou pro každého z nás všichni ti (muži i ženy), kteří svůj život zasvětili Bohu a životu v pravdě Kristově. Každou neděli se setkáváme s naším panem farářem, možná jeho službu bereme stejně samozřejmě, jako to, že každý den opět vyjde slunce a po noci přijde bílý den. Já sama si ale myslím, že kněžská a řeholní povolání nejsou takovou samozřejmostí (vždyť ze všech stran se doslycháme, že počty studentů v semináři jsou rok od roku nižší (myšleno v Evropě), nemluvě o těch, kteří dojdou až ke kněžskému svěcení či věčným slibům). V tomto případě jde skutečně o povolání s velkým P. Nejsou sice tak prestižní, jako

povolání pilota nebo vysoce postaveného manažera v nějaké firmě, ale stejně jako by nám scházela pomoc lékaře, scházel by nám v křesťanském životě i kněz. I když myslím, že kněz je v podstatě vícero povolání v jednom. Musí být dobrým duchovním správcem, psychologem, ekonomem, tak trochu i soudcem, zpěvákem, řečníkem, těšitelem, lékařem lidských duší...

Někdo se třeba celý život s knězem a vírou nesetká, nebo ji odmítá, avšak, v poslední hodince, když jde do tuhé, je služba kněze jediným lékem a poslední nadějí. Myslím, že žádné jiné povolání na světě nemá moc spojovat nebe se zemí. A právě v tom je jeho jedinečnost, hodna při nejmenším vážnosti a úcty. I když je pravdou, že velkou měrou se na tom všem podílí osobnost daného člověka, jeho schopnosti a vlohy.

Anna Jahodová

Poznáváme svaté v našem kostele

Svatý Matouš, apoštol, evangelista, druhým jménem Levi se narodil v Kafarnau, ležící v Galilei blízko břehu Genezaretského jezera, jako syn Alfea. Žil v malém domku nazývaný celníci, při hraniční čáře, kde provozoval vybírání cla. Za oprávnění této činnosti předem odevzdával římskému státu stanovený obnos z předpokládaného zisku. Z toho pak i vyplývala neúprosnost při vymáhání cla. Označení Matouše za veřejného hříšníka a pohled farizejů na něj, jako na „obřadně nečistého“, souvisel s tím, že vybíráním cla spolupracoval s pohanskými Římany. Tím se podílel na ujařmování vlastního národa. Od tohoto nečistého povolání ho Ježíš povolal do sboru dvanácti apoštolů. Matouš o tom píše v 9. kapitole svého evangelia: „Když šel Ježíš dál, uviděl v celnici sedět člověka – Matouše a řekl mu: Pojď za mnou! On stal a šel za ním“. Slova „vstal a šel za ním“ jsou výrazem bezvýhradného obrácení, životní změny a opravdového následování. Po seslání Ducha svatého využil své vzdělání a schopnosti k sepsání toho,

co s Ježíšem prožil, i co mu bylo známé nejspíše ze sdělení Ježíšovy matky. Své poslání začal v Palestině u židovského národa, pro který sepsal zvěst evangelia, které je uváděno jako první. Další obraz o Matoušově životě a jeho působení je sestaveno ze zlomkových zpráv, které využily starokřesťanské spisy: „Utrpení sv. Matouše, Skutky Matoušovy v Kahahátú, Legenda o sv. Matoušovi“ a další. Přibližně v roce 42 přešel z Palestiny do Makedonie a po krátkém působení pokračoval k břehu Černého moře do Pontu. Zde nějakou dobu hlásal evangelium s apoštolem Ondřejem a ten jej podle legendy ochránil před kanibaly. Za šířením Kristova učení pokračoval do severní Arábie zvané skalnatá a dál na území Parthů, ležící jihovýchodně od Kaspického moře. Po nějaké době odcestoval do Etiopie v Africe, kde působil 25let. Velký úspěch mělo pokřtění etiopského vladaře Egippa a jeho rodiny, ale naděje na snadné šíření křesťanství skončila s jeho smrtí. Vládu totiž převzal pohan Hirták. Ten se rozhodl

oženit s Ifigenií – dcerou krále Egippa. Pokřtěná Ifigenie pohana Hirtáka odmítla, protože se rozhodla svůj život zasvětit Kristu a prožívat ho v modlitbě a konání dobrých skutků. Král Hirták se proto rozhodl Matoušovi pomstít a nechal ho probodnout kopím. Prý k tomu došlo během bohoslužby. Stalo se tak asi v roce 67 -68. V 11. století byly ostatky sv. Matouše přeneseny z Etiopie do italské vesnice Praestrum. Po dobudování katedrály v blízkém Salermu byly do ní slavnostně přeneseny a zůstaly zde uloženy dodnes. Východní a západní křesťané ho uctívají jako mučedníka. Je patronem celníků, bankovních a finančních úředníků a bývá vzýván o pomoc k překonání návyku na alkohol. Atributy jsou anděl nebo Syn člověka, kopí, mešec, sekera nebo úhelník.

Jeho socha stojí v našem kostele na pravé straně mariánského oltáře.

Vychodilová Božena

Svatoblažské požehnání

Začátkem února, kolem svátku sv. Blažeje (3. února), se v našich kostelích uděluje tzv. svatoblažské požehnání. Sv. Blažej žil ve 3. století. Měl určité léčitelské schopnosti, kterými si získal širokou popularitu mezi prostým lidem. Na začátku 4. století se stal biskupem ve městě Sebaste, dnešním Turecku. V té době, za císaře Diokleciána, nastalo pronásledování křesťanů. Biskup Blažej byl nucen odejít z města Sebaste do hor a tam žít ukrytý několik let. Roku 316 byl odhalen a násilím odveden do Sebaste a pod hrozbou smrti nucen klanět se římským bohům. Blažej to odmítl, uhájil svoji víru v pravého Boha, a byl proto odsouzen k pomalé mučednické smrti. Nejdříve ho přivázali ke sloupu a drásali železnými

hřebeny. Pak byl sťat mečem a s ním i mnoho dalších sebastských křesťanů.

Jedna z legend vypráví, že ve chvíli, kdy byl veden na popraviště, k němu přiběhla vdova s umírajícím chlapcem, kterému uvízla v krku rybí kost. Ta se po Blažejově požehnání uvolnila. Na paměť tohoto zázračného uzdravení se přibližně od 16. století každoročně uděluje svatoblažské požehnání. Při něm kněz drží pod bradou věřícího dvě posvěcené zkřížené svíce a říká modlitbu na přímluvu sv. Blažeje a potom žehná. Zkřížené svíce symbolizují bezmocné, svázané ruce Blažejovy při požehnání a uzdravení umírajícího chlapce. Jde o povzbuzení v těžkostech každodenního života a ujištění, že člověk nikdy nezůstane sám.

Také v životě rolníků má svatý Blažej zvláštní místo jako patron počasí. To

znamená, že svátek sv. Blažeje přináší utišení větru a zabraňuje možným škodám způsobeným bouří. Sv. Blažej je patronem také proti kašli, proti nemocem měchýře, krvácení, vředům, kolikám, bolestem zubů, patronem kameníků, česačů vlny, stavebních dělníků, zedníků, lékařů, obchodníků s vlnou, obuvníků, krejčích, pekařů, hudebníků, ochránce domácích zvířat a koní. V dřívějších dobách věřící obzvlášť slavili tento svátek. Světily se a obětovaly svatoblažské svíce, žehno se víno, voda a chléb. Úcta ke sv. Blažejovi však nezanikla. I v dnešní době můžeme obdržet svatoblažské požehnání, které však většinou nebývá již tak slavnostní jako dřív. Bývá jednoduché a uděluje se často hromadně.

Petra Obšelová

Ze zákulisí Novoročního koncertu

Vážený čtenáři farního listu, tento článek nebude vyjmenovávat skladatele, skladby ani celou řadu zpěváků a muzikantů, díky kterým byl letošní Novoroční koncert něčím jedinečným a neopakovatelným. Koneckonců všichni ti, kteří na vlastní kůži koncert prožili, vám mohou říct, jaký opravdu byl. Já bych vás ráda pozvala do zákulisí našeho Novoročního koncertu.

Všechno začalo v říjnu loňského roku, kdy šest vedoucích sborů obdrželo od hlavního dirigenta pana Martina Blechty noty. Všechny šest sborů začalo poctivě nacvičovat. Společně se zpěváky začali postupně nacvičovat jednotlivé skladby i hudebníci. S těmi to ale bylo těžší, protože nacvičovali jednotlivě: Opava, Jeseník, Brno. Začátkem listopadu jsme se všichni sjeli do Jeseníku, kde jsme dva dny společně nacvičovali nejtěžší skladby a pasáže. Poté jsme se opět rozjeli do svých domovů a pokračovali v ještě

intenzivnějším studováním celého programu. Kdo z vás zná mši Missa Brevis od Jiřího Pavlici nám dáte jistě za pravdu, že bylo na čem pracovat. A najednou tu byla první prosincová sobota a první koncert v Mikulovicích. Tomuto koncertu předcházela tříhodinová generální zkouška v Jeseníku, na které už nesměl vůbec nikdo chybět. Nervozita byla obrovská. Druhá prosincová sobota se nesla ve znamení dvou koncertů: první v Javorníku a druhý v Jeseníku. Tady jsme už začali nabírat na jistotě a koncerty byly lepší a lepší. Třetí prosincová sobota patřila koncertu ve Vrbně pod Pradědem. Celý tento koncert se nahrával, a proto byla potřebná samostatná zvuková zkouška. A vůbec nebyla zbytečná, protože koncert byl úžasný. A najednou tu byl 3. leden a s ním poslední koncert – pátý v pořadí – doma. Pro nás všechny ze Senice, kteří jsme měli tuhle výjimečnou příležitost zpívat všechny tyto koncerty, byl tento den ještě významnější. Dokázali

jsme vám všem přivést kousek krásy, na které jsme se všichni dokázali společně podílet. Všichni zpěváci a hudebníci se do Senice dopravili dvěma autobusy. Protože i v Senici se koncert nahrával, bylo zapotřebí všechno perfektně připravit, aby byl výsledek takový, jaký má být.

A myslíme si, že se to povedlo. Na Novoročním koncertě v Senici zpívalo 72 zpěváků a hrálo 17 hudebníků pod vedením dvou dirigentů. Troufnu si říct, že tak velké těleso jsme v našem kostele ještě nikdy neměli. V průběhu všech nácviků, zkoušek a koncertů jsme společně strávili víc jak 100 hodin, najezdili víc jak 1000 km a prozpívali nespočetných hodin. Ale určitě to stálo za to.

Děkuji Vám všem, kteří jste mi dovolili prožít něco tak úžasného.

Dominika Doláková

Nesmíme být lhotejní

Před Vánocemi jsem měl v plánu navštívit svého zpovědníka a zároveň dobrého přítele o. Františka P. Bohužel povinnosti a zčásti i lenost a pohodlnost přispěly k tomu, že jsem poslední den po škole zamířil přímo k domovu namísto návštěvy této osoby. Následující dny se mi stále vracela myšlenka na tohoto kněze a začalo mě i mrzet, že jsem se u něj nezastavil. Spojovalo se mi to s myšlenkou, zda to nebyla jedna z posledních možností setkat se s ním a popřát mu krásné Vánoce. To, co následovalo po Vánočních svátcích, mi vyrazilo dech. P. František od Božího hodů ležel ve vážném stavu v nemocnici. Do dnešních dnů se tento stav nezlepšil a pouze Bůh ví, jaké má s ním plány. Paralelně s touto událostí dostáváme zprávy o masakru civilistů v Paříži a jiných koutech Evropy, konflikt Západu a Ruska na Ukrajině a na závěr kritická situace křesťanů a menšin na Blízkém východě, zvláště v Sýrii a Iráku. Jak blízko je k zoufalství

a strachu. Bohužel tyto vlastnosti patří k člověku a tvoří část jádra naší osobnosti. Vždyť i Kristus plakal a byl plný bolesti, když zemřel Lazar. Nebo si vzpomeňme na Ježíšovu poslední noc, kdy se modlil v Getsemanské zahradě a vybízel k tomu i své učedníky, kteří však propadli spánku a nechali jej tak samotného. Asi nikdo z nás není schopen vžít se do strachu, bolesti a úzkosti, které zažíval. Avšak i tyto těžkosti a hrůzy jej neporazily a On stále, až do posledního okamžiku, důvěřoval v Boží všemocnost, prozřetelnost a lásku. Samotný náš Bůh nám ukázal cestu, jakou se máme vydat. To, co následovalo, ohromilo nejen apoštoly a jejich blízké, ale ovlivnilo to lidi a celý svět až do dnešních dnů. Boží pravice zasáhla způsobem, jakým to nikdo nečekal, ba dokonce to nebyl nikdo schopen (a do dnešních dnů není) pochopit. Bolest, strach, úzkost a nejistota vystřídaly pokoj, radost a veselí. Nepochopitelné se stalo realitou: Kristus vstal z mrtvých!

Tím otevřel brány Nebeského království pro každého z nás.

Tato událost zcela změnila chápání lidského života. Náš život dostal skrze Krista nový rozměr, v němž bolest a trápení nás posouvají blíže k Nebeskému království a dávají nám možnost opravdově milovat - milovat láskou, kterou k nám chová Ježíš Kristus a též i samotný Bůh. I svatý Pavel toto vše vystihl nádhernými slovy v listu Římanům: „Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (ŘÍM 8; 38-39)

Na závěr bych chtěl Vám všem popřát požehnanou postní dobu.

Josef Rozsypal

Zpověď očima Papeže Františka

Chceme vám nabídnout pár postřehů, myšlenek papeže Františka ke svátosti smíření, na kterou bychom neměli zapomenout právě v době před velikonoce.

Zpověď není „soud“, ale „setkání“ s Bohem, který odpouští a zapomíná každý hřích člověku, kterého neomrzí prosit o milosrdenství“.

„Předně: Bůh odpouští vždycky! Neomrzí jej odpouštět. My ochabujeme v prosbách o odpuštění. Jeho však odpouštět neomrzí. Když se Petr táže Ježíše: »Kolikrát mám odpustit? Sedmkrát?« - dostane odpověď »Ne sedmkrát, ale sedm a sedmdesátkrát«, to znamená vždycky. Tak odpouští Bůh: vždycky. I když jsi prožil život v mnoha hříších, ve spoustě ošklivých věcí, ale

nakonec trochu lituješ a žádáš o odpuštění, odpustí ti hned. On odpouští vždycky.“

Není hříchu, který by On neodpustil. On odpouští všechno. Někdo řekne: »Otče, já nejdu ke zpovědi, protože jsem udělal tolik zlého, tolik, že mi nemůže být odpuštěno...«. Nikoli, to není pravda. Bůh odpouští všechno. Lituješ-li, odpouští vše. A často tě ani nenechá domluvit! Jakmile začneš prosit o odpuštění, dá ti pocítit radost z odpuštění ještě dříve než všechno dořeješ.“

„Častokrát se zpovědi zdají být jakousi praktikou, formalitou. To, to a to.. tamto a tamto. A jdi. Všechno mechanicky. Nikoli! Kde je setkání? Setkání s Pánem, který smiřuje, objímá a slaví? Takový je náš, tolik dobrý Bůh. Musíme také učit,

aby se naše děti a mladí naučili zpovídat dobře. Jít ke zpovědi neznamená jít do čistírny, aby ti odstranili nějakou skvrnu. Nikoli! Znamená to jít na setkání s Otcem, který smiřuje, odpouští a slaví.“

V naší farnosti máme možnost přijímat svátost smíření vždy 30 minut přede mší sv. a před velkými svátky je možnost využít zpovědního dne. Velikonoční zpověď bude v naší farnosti plánovaná na 28.3.2015 od 14hod. Nezapomeňme slova papeže Františka, že zpověď není soud, ale setkání.

Redakce FL

Zdroj: <http://www.radiovaticana.cz>

Pohled z Boloně (2)

Aneb co mají společného města Lille a Brno?

Milí farníci, Písmo svaté vypráví, že o Velikonocích roku 30 n. l. se vzkříšený Ježíš zjevil svým učedníkům na břehu jezera v severním Izraeli. Zpočátku ho nikdo nepoznal. Když se ale mezi učedníky na lodi začalo díky Janovu ostrovtipu šeptat: „Pán je to,“ apoštol Petr už na nic nečekal, skočil do vody a brodil se k Ježíšovi. Tento moment je hodně důležitý. Kdyby totiž Petr neměl jistotu víry, že muž stojící na břehu je skutečně Pán, jeho počínání by vyznělo dost divně. Podobné je tomu s naším chováním vůči Eucharistii. Ten, kdo skrze víru nevnímá v posvěcené Hostii přítomnost Pána, nemůže se mu s opravdovou úctou klanět. Kdo však poznal, že je to Ježíš, spěchá k němu, rád prodlévá u jeho nohou, a tak mu vzdává náležitou chválu. Projevy eucharistické úcty jsou – jak známo – rozmanité: od jednoduchého pokleknutí, či okuřování kadidlem; přes nádherné umělecké skvosty, v nichž se Eucharistie dodnes uchovává a vystavuje; až po slavnostní průvody na náměstích s muzikou a se vši možnou parádou. Vědomí tajemné přítomnosti Ježíše ve svatostánku je důvodem, proč se v našich kostelích snažíme zachovávat stálé ticho i mimo bohoslužby. A chvíle svatého přijímání? Ta má pro nás být na této zemi vrcholným projevem vzájemné lásky s Bohem. Svátý Tomáš Akvinský (†1274) se modlil: „Ať ve mně toto svaté přijímání dokonale utiší neklid těla i duše; ať mě pevně přimkne k tobě, jedinému a pravému Bohu, abych v tobě šťastně dosáhl svého cíle.“

Když jsem byl v roce 2010 na pouti v Arsu (Francie), překvapila mě tam nepřetržitá adorace, která se koná v místní katedrále ve dne v noci. Každou hodinu přichází do chrámu alespoň jeden člověk (často mladý), vystřídá předchozího a zaklekně před Pánem k tiché modlitbě chval, díky a proseb. Jak nenápadné, ale jak zřetelné je to vyznání víry! A kolik milostí musí z takové duchovní štafety plynout pro ty, kdo se do ní pravidelně zapojují. Není náhoda, že právě ve Francii se už v průběhu 19. století zrodila myšlenka,

kteřou dnes v církvi známe pod jménem „eucharistický kongres“. Doslechl jsem se, že v letošním roce se bude akce tohoto druhu konat v České republice. Rád bych vám tedy alespoň stručně nastínil, jak nápad s kongresem kdysi začínal.

Francie 19. století neměla na různých ustlání. Více než sto let už trvalo otevřené pohrdání Bohem a katolickou tradicí ve jménu osvícenského rozumování. Živá zůstávala vzpomínka na revoluci, která smetla dosavadní společenský řád, ale navzdory lákavým ideálům svobody a bratrství zemi pokoj nepřinesla. Naopak přišla léta napoleonských válek, jejichž tíhu jsme pocítili také na Moravě při krvavé Bitvě u Slavkova (1805). Následná průmys-

lová revoluce prohloubila sociální napětí v celé Evropě do té míry, že Karel Marx mohl začít šířit tiskem zhoubné ideály třídního boje (1848). Slavnou se stala jeho věta o náboženství, které je prý „opiem lidstva“. V této atmosféře cíleného výsměchu se katolíkům, přestože jich bylo v zemi galského kohouta stále velmi mnoho, nemohlo žít snadno. Poučná zůstává odpověď víry našich bratří a sester, která na sebe nenechala dlouho čekat. V polovině hrdého „století páry“ vznikala po celé Francii i jinde modlitební bratrstva kolem eucharistického Ježíše. Začalo se tak nenápadně šířit duchovní tažení, jehož cílem bylo především odčičňovat urážky, kterých se Ježíšovi – Králi nebe a země – tak bohatě dostávalo od lidí

bezbožných i od většiny tehdejších držitelů světské moci.

Na toto hnutí přímo navázala myšlenka eucharistických kongresů. Stála za ní iniciativa zbožné ženy, která se jmenovala slečna Tamisier. Účinně ji podporoval dlouholetý apoštol eucharistické zbožnosti, Mons. Gaston de Ségur. Slečna Tamisierová snila o tom, že bude k fungující praxi tiché adorace Nejsvětější Svátosti připojena velkolepá veřejná oslava reálné přítomnosti Krista před zraky lidí, zasažených moderní nemocí náboženské lhostejnosti. Trvalo však několik let, než se slečně Tamisierové podařilo přesvědčit prvního biskupa, aby ve své diecézi podobnou akci povolil. Přestože papež Lex XIII. byl myšlence již nějakou dobu příznivě nakloněný, biskupové celkem pochopitelně nechtěli náboženskými demonstracemi dráždit úřady, ani přecitlivěle veřejné mínění. První mezinárodní eucharistický kongres se tak uskutečnil až v roce 1881 ve městě Lille na severu Francie. Byl to podnik poměrně skromný. Ze zahraničí na něj přijelo symbolicky pár pozvaných hostů. Přesto se závěrečného průvodu ke cti svátostného Ježíše, konaného z opatrnosti jen uvnitř katedrály, spontánně zúčastnilo na 4000 místních obyvatel. To organizátory povzbudilo, takže od té doby se akce opakovala na různých místech pravidelně každý rok. Síbila svou velikostí a časem přesáhla i do okolních zemí (Belgie, Švýcarsko). Abychom si dokázali tento vývoj lépe představit, můžeme ho přirovnat k rostoucí popularitě naší Tříkrálové sbírky. V obou těchto případech dal následný úspěch za pravdu těm, kdo na začátku dokázali trvat na svém a nenechali se odradit překážkami.

Postupem času se měnily původní motivace organizátorů eucharistického kongresu. V roce 1893 pozval papež Lev účastníky do Jeruzaléma. Silně přitom vyzdvihl ekumenickou rovinu úcty ke svátostnému Ježíši, která od nepaměti spojuje katolické a pravoslavné křesťany. Od té doby se starost o znovunalezení ztracené jednoty mezi západní a východní církví do práce kongresu trvale promítala. Při 25.

výročí spuštění tradice uspořádal nový papež Pius X. eucharistický kongres v Římě (1906). Od té doby pak Svätý Stolec převzal nad organizačním výbo-rem patronát. Každý další mezinárodní kongres ve světě řídili papežští vyslanci (tzv. legáti), kteří podle pokynů Svatého otce nepřestávali připomínat důležitost častého, ba každodenního, přijímání Eucharistie. Kongres se tak stával stále více duchovní záležitostí zaměřenou na oživení života z víry u samotných kato-liků, spíš než na odbornou veřejnost či ostatní členy společnosti. Ačkoliv ve srovnání s původními záměry ubylo

odborných přednášek a teologických diskuzí o eucharistické účtě ve prospěch duchovních programů pro široké vrstvy lidu, původní jméno „kongres“ už této mohutné církevní události zůstalo. Před první světovou válkou se ještě stačil konat velký eucharistic-ký kongres ve Vídni (1912) za osobní účasti rakousko-uherského císaře a stovek tisíc věřících. Mezi válkami pře-stalo být pořádání kongresů evropskou záležitostí a postupně navštívilo tato města: Chicago (1926), Sydney (1928), Kartágo (1930), Dublin (1932), Buenos Aires (1934), Manila (1936) a Budapešť

(1938). Právě v této době se na různých místech začala šířit tradice slavení menších (národních) eucharistických kongresů, podobných tomu, který po květnové diecézní předešle proběhne letos na podzim v Brně. Naposledy prý měli naši předkové podobnou příleži-tost v roce 1935 při Celostátním sjez-du katolíků v Praze. Těšme se tedy, ale hlavně objevme doma před Eucharistií tu spontánní radost apoštola Petra, který povzbuzen horlivostí druhých pochopil: „Pán je to!“

S požeňáním otec Tomáš

Milí čtenáři,

máme tu pro vás krátký kvíz, který se týká postní doby. Správné odpovědi nám odešlete do redakce, nebo pode-psaný kvíz odevzdejte v sakristii. Pro první tři výherce čeká odměna. Těšíme se na Vaše odpovědi.

1. Který svátek je pro křesťany nejdůležitější?

- a) Vánoce
- b) Velikonoce
- c) slavnost Všech svatých, Dušičky

2. Kterou modlitbu naučil Ježíš Kristus své učedníky?

- a) Otče náš
- b) Anděl Páně
- c) Věřím v Boha

3. Proč trvá postní doba 40 dní?

- a) Protože přišlo 40 dní a 40 nocí, než Bůh potrestal svět potopou
- b) Protože Ježíš Kristus se před začát-kem svého veřejného působení postil na poušti 40 dní a 40 nocí

4. Které dny v roce je přísný půst? (Půst od masa pro lidi od 14 let a zároveň půst újmy pro lidi od 18 do 60 let).

- a) Popeleční středa
- b) Velký pátek
- c) Štědrý den (24.12.)

5. Co je to půst újmy?

- a) Odřeknout si televizi, alkohol a cigarety
- b) Spokojit se s tím, že se za den pouze jednou pořádně najím
- c) Půst újmy znamená v ten den nic nejst ani nepít od rána až do půlnoci

6. Proč nám církev nařizuje půst?

- a) Abychom dělali pokání za hříchy a učili se sebezáporu.
- b) Půst prospívá našemu zdraví a po-máháme tím šetřit životní prostředí

7. Které svátosti má každý křesťan přijmout alespoň 1x za rok, a to v době velikonoční?

- a) Eucharistie (svaté přijímání),
- b) Biřmování
- c) Křest
- d) Svátost smíření (zpověď)

e) Pomazání nemocných

f) Svátost manželství

8. Co je to hřích?

- a) Vědomé a dobrovolné přestoupení Božího zákona v některém z přikázání
- b) Jíst sladkosti a tučná jídla večer před spaním
- c) Zastaralý výraz pro bezvýznamné drobné provinění, který si v dnešní mo-derní době už skoro nikdo nepamatuje

9. Co by se stalo, kdyby vědci našli důkaz o tom, že Ježíš nevstal z mrtvých?

- a) Nic, pořád je co objevovat
- b) Křesťanství by ztratilo smysl, takový důkaz neexistuje

10. Svou smrtí na kříži a svým zmrt-výchvstáním Ježíš Kristus

- a) zavřel peklo, aby se tam už žádný člověk nemohl dostat
- b) zaručil každému, kdo se o tom dozví, šťastný život až do smrti
- c) otevřel nebe pro všechny lidi a ukázal cestu, jak se tam dostat

redakce FL

Jsmo povolání k životu

Co je to povolání? Je to slovo, které se často chápe jako zaměstnání. Ale povolání má i hlubší význam, například povolání = poslání. Někde jsem četla, že: „Povolání je cesta, kterou musí kráčet každá osoba spolu s ostatními, aby uskutečnila Boží vůli.“ Někdo máme v životě těch poslání někdy i víc. Jsou to spíš naše životní role, například: role pastora farnosti, role matky, otce, dítěte, rodičů, ministranta, skauta, vedoucího sboru či schůly, kostelníka,

varhaníka, role farníka, ale především máme roli křesťana.

Jsmo dobrými křesťany? Umíme dobře nakládat s tímto velkým darem? Otázek by se jistě našlo mnohem víc. Na tyto otázky nám nikdo nemůže odpovědět, jen my sami. A k tomu se právě hodí postní doba, kterou máme před sebou. Pokusme se v těch 40. dnech na chvíli zastavit a přemýšlet, co jsem dnes udělal pro sebe a co pro Boha. Proto jsmo

pro vás připravili takové postní snažení jako přípravu na Velikonoce.

Pokud se chcete zapojit, najdete doma papír a rozdělte ho na dvě poloviny, kde si napíšete: „PRO SEBE, PRO BOHA“. Dejte ho na viditelné místo (třeba na lednici) a každý den než půjdete spát, přemýšlejte, jak jste ten den naložili s darem VÍRY a pak napište, co jste udělali pro sebe a co pro Boha. A na Velký pátek sečtěte (zvažte), kolik věcí děláte pro sebe a kolik pro Boha. Někdy je dobré takhle zvážit svoje svědomí.

Redakce FL

Milí farníci,

ani jsmo se nenadáli a už tu máme další rok! A s ním samozřejmě přicházím i já s novým receptem. Tentokrát jsem zvolila pokrm, který by neměl chybět na svátečním stole o velikonocích. Velikonoční svěcenec „MAZANEC“.

Ingredience:

- 400 g polohrubé mouky
- 20 g droždí
- 70 g krupicového cukru
- 1 vanilkový cukr
- 2 dl mléka

- 100 g másla
- 3 žloutky
- špetka soli
- 50 g rozinek
- rum na namočení rozinek
- vejce na potřeni
- 50 g mandlových lupínků

Postup:

Z mouky, másla, soli, cukru, droždí, mléka, vanilkového cukru a žloutků vypracujeme kynuté těsto. Vmícháme rozinky namočené v rumu a necháme

hodinu kynout. Potom z těsta uděláme bochník a dáme ho na vymazaný plech. Opět necháme vykynout. Povrch bochníku nakrojíme do kříže, potřeme vejčkem, posypeme mandlemi a pečeme asi 30 minut při teplotě 170 °C.

Přeji, ať se vám podaří a nezapomeňte si pokrm nechat požehnat. V naší farnosti žehnání pokrmů bude při bohoslužbě v neděli 5. dubna.

Ludmila Štafová

Pro šikovné ručičky - Andílek

Kdo by neměl rád anděly? Zde najdete krátký návod, jak si jednoho vytvořit pro radost. Je to velice rychlé, zábavné a zvládnou to i děti.

Potřeby:

dřevěné polínko, jeden větší hřebík a dva menší, kartonový papír, sádrové obinadlo (koupíte v lékárně), polystyrenová koule (koupíte v květinářství)

Andělé mají tělíčka ze špalku. Krček je velký hřebík na, který připíchneme polystyrenovou kouli většího průměru (cca 8cm), tak nám vznikne hlavička. Křídla jsou vystřižená z kartonu. Hlavička i křídla jsou potažena sádrovým obinadlem. Obinadlo si nastříhejte na menší kousky a připravte si nádobu s vodou. Každý kousek namočíme

do vody, po dvou vteřinách vytáhneme a pokládáme na polystyrenovou kouli i na křídélka vystřižená z papíru. Klademe vedle sebe a lehce překládáme. Místo koule z polystyrenu můžete použít zmačkaný novinový papír. Vytvarujte ho do tvaru hlavičky, oblepte izolepou a dotvořte sádrovým obinadlem. Po vytvrdnutí přitlučeme k tělíčku křídélka malými hřebíčky. Nakonec jen dozdobíme hlavičku. Andílek může mít vlásky z příze nebo svatozář z kousku drátku, můžete domalovat i obličejíček nebo přidělat hvězdičku na čelo. Co vás jen napadne. Během chvíle můžete vytvořit malého andílka nebo velkého anděla.

Pokud se zapojíte do tvoření podle farního listu, budeme rádi, když se s námi

podělíte o své výtvořky a přinesete nám je ukázat. Děkujeme!

Veronika Dlabalová

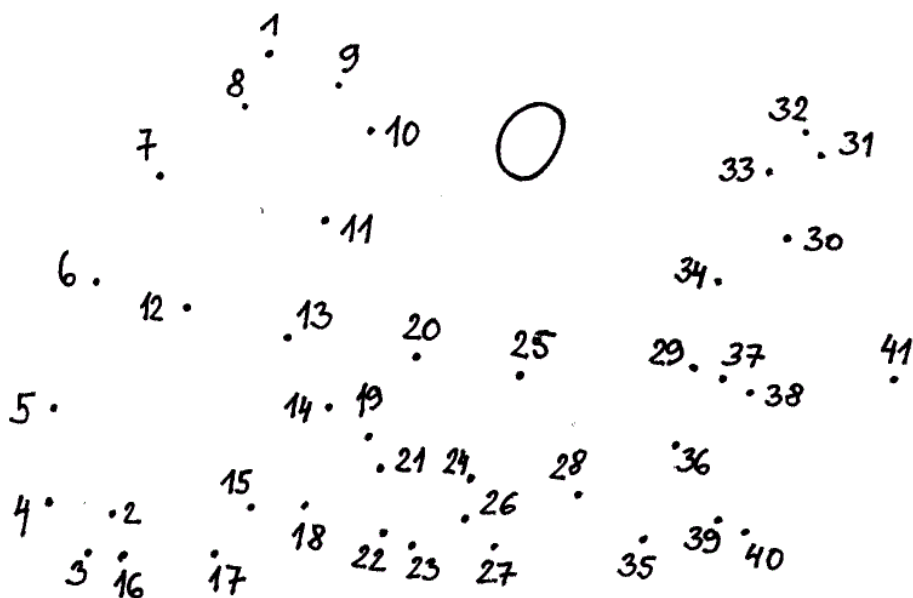
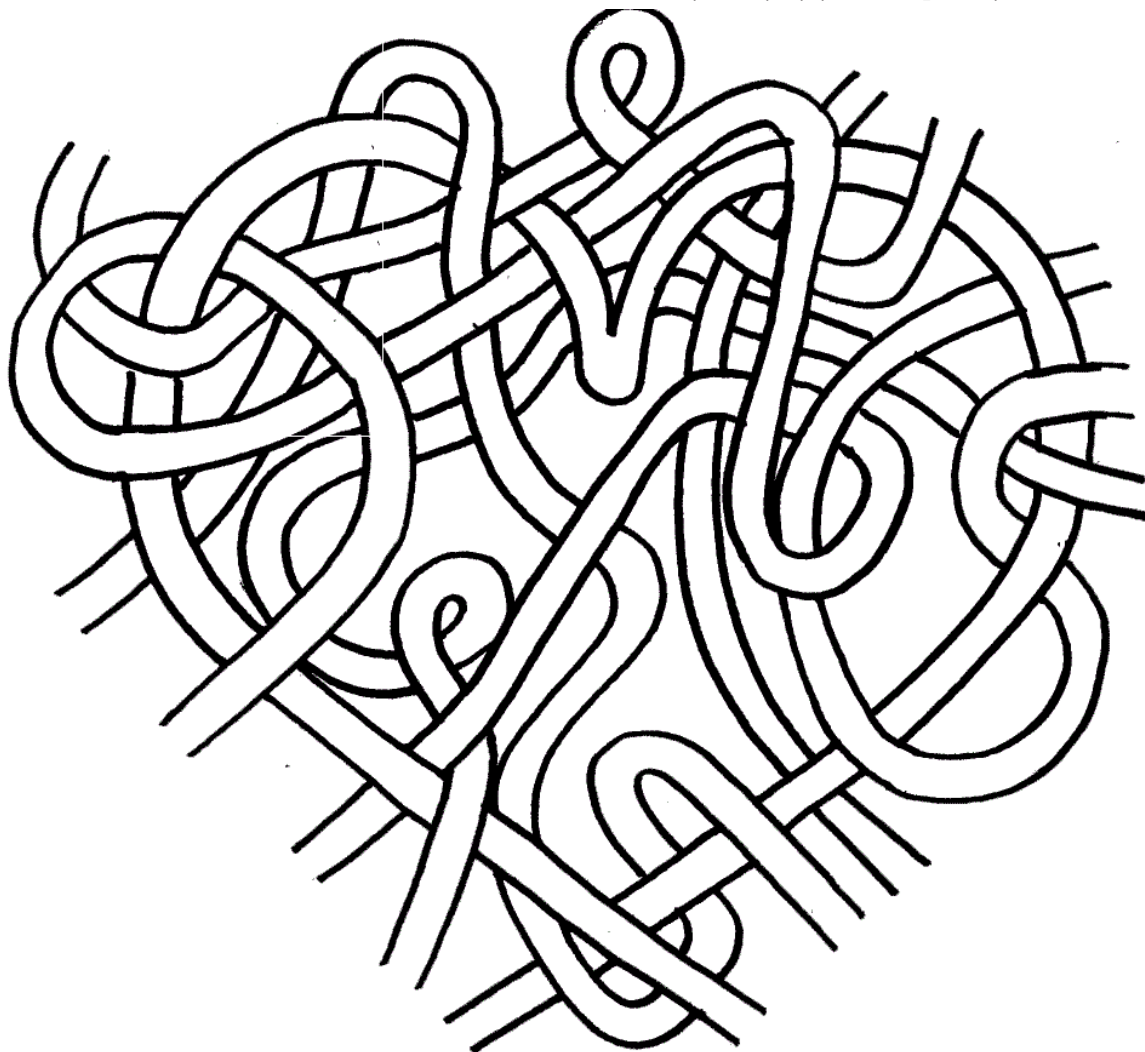
Ahoj děti,

Máme tu pro vás malý hlavolam. Na obrázku vidíš mnoho zašmodrchaných cest. Správná je jen jedna cesta a poznáš ji podle toho, že vypadá jako srdce. Až ji najdeš, pořádně ji vybarvi svoji oblíbenou barvou, aby srdce krásně zářilo. Každému člověku se může stát, že se jeho životní cesta zamotá. Víš, kdo jediný ti pomůže srdce očistit? Pokud nevíš,

máme pro tebe nápovědu. Zjistíš to spojením čísel od 1 do 41. Tak hodně zdaru a pěkné velikonoční svátky přeje...

Metoděj a Dominička

PS: Kluci uplete si pořádnou pomlázku na velikonoční pondělí, aby holky byly zdravé po celý rok?

Pozvánky

Křížové cesty ve farním kostele budou každý pátek před mší svatou a v neděli ve 14 hodin. Nedělní křížové cesty budou vedeny vždy jednou skupinou naší farnosti:

1. neděle postní

22. 2. ministranti

2. neděle postní

1. 3. sbor

3. neděle postní

8. 3. schola

4. neděle postní

15. 3. skauti

5. neděle postní

22. 3. farnost

Květná neděle

29. 3. společenství rodin – křížová cesta u Svaté Vody

Zpovědní den farnosti

28. 3. od 14,00 do 15.30 hodin.

Velikonoce

Agapé

1. 4. mše svatá v 17.00

společná hostina lásky na KD v 18.30

Zelený čtvrtek

2. 4. mše svatá v 18.30

Velký pátek

3. 4. obřady Velkého pátku v 18.30

Bílá sobota

4. 4. ranní chvály a adorace v 9.00

Velikonoční vigilie Zmrtvýchvstání Páně v 21.30

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

5. 4. žehnání pokrmů v 8.00

Pozvánky na další akce

Diecézní setkání mládeže

27. – 28. 3. v Prostějově

Setkání členů pastoračních rad s otcem arcibiskupem

15. 4. Jesenec v 17.00

Postní duchovní obnova pro mládež od 13. let

20 - 21.2. v Konici

Postní duchovní obnova pro děti

7.3. Svatý Kopeček u Olomouce

Exit 316 (děkanátní spolčo)

13.3. Ptení

Arcidiecézní setkání mládeže

28.3. v Prostějově

Požehnané Velikonoce, prožitě v pokoji, lásce a klukům bohatou pomlázku přeje redakce Farního listu.

redakční rada Vendula Koupilová, Dominika Doláková, Anna Jahodová, Petra Obšelová, Veronika Dlabalová, Ludmila Štafová ml., Dominika Doláková ml., Metoděj Koupil ml.

grafická úprava Martin Obšel

telefon do kanceláře 733 741 607 **mobil kněze** 605 027 155

kontakt pro příspěvky redakcefl@seznam.cz **farní web** www.farnost-senice.cz